



PËLLUM B KULLA

PO MARTOJMË MALON

HUMOR-SATIRË

PO MARTOJME MALON Pëllumb Kulla

844-2
KPS

Pëllumb
Kulla

*Po martojmë
Malon*

MONOLOGË, DIALOGË, SKEÇE
KOMEDI ME NJË AKT ETJ.

48215
SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»



NGA BLOKU I SHËNIMEVE

1.

Një grua me tualet të rënduar nxitonte drejt stacionit të trenit. Ishte aq e kujdesshme për pamjen e saj të jashtme, saqë nuk lejonte as çrregullimin më të vogël. Lëshoi valixhet dhe shtriu çorapen e rrüdhosur. E pagoi. E la treni.

2.

Ishte një ditë e bukur me diell të ngrohtë. Dolëm në ballkon, u ulëm atje dhe teshtitëm, teshtitëm... U kënaqëm.

3.

Mblesi është njeriu që shpie e sjell mesazhet e dashurisë së madhe të dy njerëzve që... s'janë njohur akoma.

4.

— Mami a do të jetë ditë pushimi më 18 maj? A do të varin flamurka nëpër rrugë?

— Jo, moj bija e mamit...

— Po ditët e festave bëhen pushim. Apo jo, mami?

— E ç'festë është 18 maji?

— Ditëlindja ime, moj mami!

5.

Një libër mund të lexohet me ëndje. Libri mund të përdoret edhe për të mbajtur pulla poste...

6.

— Çudi, o babi, unë këtu te lavamani i aneksit jam më e gjatë, te lavamani i banjës, nuk e kuptoj, jam më e shkurtër!...

7.

Nuk është shenjë edukate që atë nuse që tërë jetën ka shkuar keq me vjehrrën, ditën që i vdes vjehrra, ta shikosh në sy e në shami...

8.

Një dialog të dashuruarish në stacionin e trenit:

— Ke dalë të më presësh, Sokol?! Unë s'të lajmërova kur do të vija. Si e gjete ti?

— Kam metodën time.

— E si qenka kjo metodë?

— Asnjë metodë, moj budallaçkë e vogël. Thjesht: e dija që këto ditë do të vije.

— Po si qëlloi që dole të presësh këtë tren? Telepati? Komunikim mendimesh? Rastësi?

— Asnjë rastësi, Arta... Kam një javë që dal e pres çdo tren...

9.

Kur një pasagjer i zgjat shoferit para për nderin që i bëri duke e marrë në makinë e kur shoferi i shtyn paratë ngaqë nuk do t'ia pranojë (përralla)... e kur pasagjeri e shtyn t'i marrë... Shkurt: paratë mbeten tek ai që pushon së shtyri!

10.

Albana e vogël ra të flerë në krahët e gjyshit dhe pa në ëndërr gjyshin të veshur me të bardha, duke shitur akullore.

11.

Ai i gëzohej funksionit të ri. U gëzohej njerëzve që e përshëndetnin, se ndalonin dhe e takonin. U gëzohej ftesave, mbledhjeve... U gëzohej aq shumë sa që nata e bezdiste... Kur binte të flinte vetja i dukej pa vlerë. Kush e pat shpikur gjumin! Po dita a nuk është pak vetëm me njëzet e katër orë?!

12.

Atë që «qeni që leh nuk të ha», e mira e të mirave është ta dinë vetë qentë...

13.

Çdo gjë e bukur është bija e pagjumësisë.

14.

Regjisori i paaftë është edhe i mërzitshëm. Ai rri e shpjegon dy orë një gjë që aktorët e kanë kuptuar që në minutën e parë.

15.

Gjitoni im kishte tridhjetë vjet që mësonte frëngjisht. Ia dinte vlerën gjuhës së huaj dhe tridhjetë vjet s'bënte gjë tjetër veç hapte metodën edhe përsëriste: «Leve-vu! Aseje-vu».

Pardje vdiq. Sa e rëndë është vdekja nëpër

shënimet humoristike! E rëndë, jo e rëndë — ai vdiq!)

— Isha në paradhomë kur doli doktori.

— Nuk e zë mesnata, — tha duke larë duart.

Nga dhoma e të sëmurit doli edhe e shoqja.

— I hapi sytë, — tha ajo.

— T'i japim një lugë kos, — propozoi dikush.

— Jo, — ia bëri e shoqja me zë të mbytur nga vaji e duke fshirë hundët, — kërkon metodën e frëngjishtes...

16.

Shoku Telemak vuan nga skleroza. Dje na martoi dy fjalë të urta dhe ato pollën një të tretë. Tha: I zoti e di se ku i pikon gomari!

17.

Një drejtues i ansambilit amator të ndërmarrjes mbiu në zyrën e kuadrit.

— Të lutem shumë, shoqja shefe, kur i pranon në punë shikoi pak edhe nga zëri. S'kemi gjë në torbë po nuk patëm një bas. Na merr një bas!

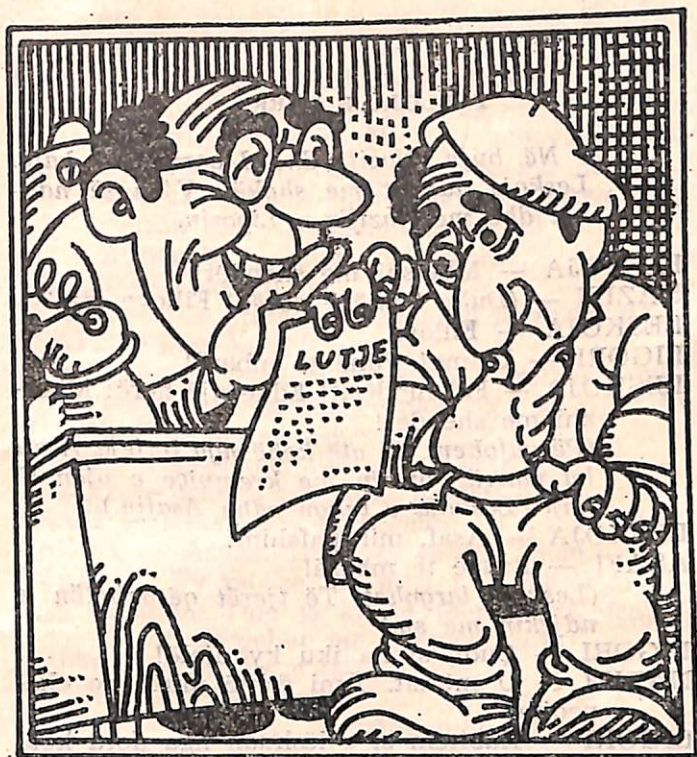
18.

Kam punuar në turnin e tretë dhe dua të fle. Më zë gjumi. Fëmijët në dhomën e tyre nuk i zë aspak. Ata bëjnë zhurmë dhe gruaja i bie derës së tyre me grushta. Bam! Bam! Bam!

— Pushoni se do të zgjoni babanë! Bam! Bam! Bam!

— Unë jam i bindur se volejbollin e femrave në qytetin tonë mund ta ngremë me anë të... meshkujve. Mos më ndërprisni! Shtatë a tetë djem të mirë i trajton, i udhëzon dhe i dërgon me shërbim, fjala vjen, në Korçë. Me detyrë konkrete, të ndershme. Në gusht, shtatë-tetë martesa! Do të bëhet kampionati i ardhshëm: Korça në fund të klasifikimit. Ne — kampionë! Dëgjomëni mua: Për volejbollin e femrave vetëm meshkujt mund të na e zbardhin faqen.

Dimri erdhi. Zuri e ftohta. Kaldaja duhej riparuar, qymyr nuk kishim dhe disa xhama duheshin ndërruar. Dimri na zuri papritur, si të thuash pabesisht. Na zuri pabesisht, tamam siç na zuri vjet, siç na zuri parvjet, si na kish-te zënë vazhdimisht, që kur mbaj mend unë...



ASAF LALA KËRKON LARGIMIN

Komedi me një akt

VETAT: ASAFI — nëpunës BEKTASHI — drejtor
LIGORI — nëpunës NAZIFI — nëpunës LESKOJA —
inxhinier NËPUNËS TË TJERË

TABLOJA E PARË

Në bufe. Nazifi dhe Ligori pinë kafe. Leskoja ndahet me shokët. Vjen të ndahet dhe me Nazifin e Ligorin.

- LESKOJA — Mbetshi me shëndet!
NAZIFI — *(Duke i dhënë dorën)* Fillove atje?
LESKOJA — Fillova.
LIGORI — Urime! Punë të mbarë!
LESKOJA — Falemnderit! Edhe një herë: Mbetshi me shëndet!
(Përqafohen. Në atë kohë nga bufeja Asafi ka marrë bukën me kremviçe e vjen të hajë. Leskoja e takon edhe Asafin.)
LESKOJA — Asaf, mirupafshim!
ASAFI — Rrugë të mbarë!
(Leskoja largohet. Të tjerët që mbetën e ndjekin me sy.)
LIGORI — Çudi, si na iku ky djalë!
NAZIFI — U mërzit. Tani është mirë me ekspeditat.
LIGORI — Habitem si e lëshuan nga dora këta të drejtorisë. Punë e madhe se u mërzit!
ASAFI — Ka dy javë këtu vetëm ikja e Leskos diskutohet. Si iku?!... Qysh na iku? Nuk gjejmë më si Leskoja! Si e lanë? Na hëngrën veshët!
NAZIFI — Si thua ti, Safe? Pse e lanë të ikte?
ASAFI — Se nuk u prishte punë. Se nuk vlente një grosh!
NAZIFI — Leskoja ishte inxhinier i zoti. Studimet i mbaroi shkëlqyeshëm.
ASAFI — Hajde, se po e besoj. Po këtu ç'bëri? Për drejtorinë tonë Leskoja ishte një kuadër që si të ikte si të rrinte puna as ndre-